

Arrest

**nr. 141 551 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name problemen met de Azerische autoriteiten. Daarnaast geeft hij aan dat ook zijn broers problemen kenden met de autoriteiten.

In het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker nam de commissaris-generaal op 12 juli 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat aan verzoekers relaas geen geloof kon worden gehecht. Zijn beroep bij de Raad van State hiertegen werd verworpen. De tweede asielaanvraag van verzoeker werd op 15 december 2011 afgesloten door de commissaris-generaal met weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er nog steeds geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas. Verzoeker ging tegen deze laatste niet in beroep.

Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: zijn internationaal paspoort met visum voor Griekenland, vijf foto's van graven van zijn familieleden en de enveloppe waarin deze documenten hem werden opgestuurd.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad benadrukt in dit verband dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke niet worden ontkracht. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden

beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker niet verder komt dan het herhalen van en het volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal minstens een onderzoek had kunnen doen naar de omstandigheden van de overlijdens van zijn familieleden, benadrukt de Raad in dit verband dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin van de eerste asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het verwijt dat de commissaris-generaal in casu geen onderzoeksdaden heeft verricht is dan ook niet dienstig. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas over de lotgevallen van zijn broers. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen.

Betreffende de opgeworpen schending van artikel 6 EVRM, wijst de Raad er op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds.), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 februari 2015, herhaalt verzoekende partij haar relaas en stelt zij dat zij thans haar internationaal paspoort met visum voor Griekenland heeft ingediend, vijf foto's van graven van haar familieleden en de enveloppe waarin deze documenten werden opgestuurd. Verzoekende partij is van oordeel dat het Commissariaat-generaal veel te licht gaat over deze 3 overlijdens van familieleden en dat *in casu* wel degelijk verder onderzoek nodig is en de zaak in overweging diende genomen te worden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ook ter terechtzitting in gebreke blijft de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en allen steun vinden in het administratief dossier, op een afdoende wijze te weerleggen of te ontkrachten. Zij beperkt zich immers tot een loutere opsomming van de door haar neergelegde documenten, zonder evenwel enig concreet verweer te voeren tegen de door de commissaris-generaal gedane bevindingen omtrent deze documenten. Zo werd in de bestreden beslissing het volgende vastgesteld:

“Zo heeft u, die sinds 2005 in België verblijft en reeds twee eerdere asielpcedures heeft doorlopen, nooit eerder enige verklaring afgelegd met betrekking tot de vermeende activiteiten van uw broers, noch betreffende de gevangenschap van twee van hen, de mishandeling door de autoriteiten van een derde, noch betreffende de dood die op deze gevangenschap respectievelijk mishandeling zou gevolgd zijn. Hier kan overigens nog aan toegevoegd worden dat u bovendien slechts één broer en één zus vermeldde wanneer u naar deze familieleden gevraagd werd (gehoorverslag DVZ eerste aanvraag dd 08/03/2006, rubriek 32). In het kader van uw tweede asielaanvraag werd u overigens gevraagd of u, behalve uw vrouw, nog andere familieleden had die dergelijke problemen (lastiggevallen door de autoriteiten) kenden, waarop u slechts antwoordde: “Ik heb nog een moeder” (CG hoorverslag 2e AA 07/12/2011, p2). Bij deze gelegenheid heeft u evenmin enige spontane verklaring afgelegd omtrent de broers die op dat ogenblik reeds overleden waren of vastgehouden werden, of dat de genoemde broer evenzeer problemen zou kennen met de autoriteiten. U heeft voor deze flagrante hiaten geen redelijke uitleg. U stelde bij herhaling slechts dat u bij uw voorgaande asielaanvragen enkel over uw eigen problemen had verteld (CGp3). U bevestigde dat u nooit eerder iets over uw broer ter sprake bracht (CGp3, p4), maar kon hier geen zinnige uitleg voor geven en stelde slechts: “Ik weet niet, ik heb het niet gezegd, ik wou het niet zeggen” (CGp4). Dergelijke vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas over de lotgevallen van uw broers reeds op zeer ernstige wijze.

Daarnaast werden nog enkele inconsistenties opgemerkt. Hoewel u aanvankelijk aangaf dat Valiyeddin in november 2003 overleed, om dit meteen te corrigeren naar februari van dat jaar, bleef u volharden dat hij zeker in 2003 zou overleden zijn (CGp3). Nochtans strookt deze verklaring niet met de door u voorgelegde foto van de grafzerk, waarop duidelijk het jaartal 2004 als overlijdensdatum vermeld staat. Ook na confrontatie met deze vaststelling bleef u vasthouden aan het jaartal 2003 (CGp3). Uw verklaringen en documenten spreken elkaar dan ook tegen. Kan nog aan toegevoegd worden dat u bij de DVZ stelde dat uw broer Valiyeddin 8 jaar gevangen zaten twee maanden na zijn vrijlating overleed (DVZ verklaring 3e aanvraag, rubriek 17). Tijdens uw gehoor op het CG daarentegen stelde u dat hij 10 jaar vastzat en 3 maanden na zijn vrijlating overleed (CGp3). Uw verklaringen missen dan ook coherentie over de exacte duur van zijn gevangenschap en het precieze tijdstip van zijn overlijden, wat nog verdere vragen omtrent de geloofwaardigheid van uw relaas over wat uw broers overkwam doet rijzen.

Voorts bent u niet in staat gebleken om ook maar een begin van bewijs van uw verklaringen met betrekking tot de lotgevallen van uw broers voor te leggen. Op enkele foto's van grafzerken na bracht u geen enkel bewijs aan van de activiteiten van uw broers, hun arrestatie en jarenlange vasthouding, de mishandelingen, hun vrijlating, hun ziekte, de ziekenhuisopname van één van uw broers, hun dood en de doodsoorzaak. Het is geenszins aannemelijk dat u van geen enkel kernelement van uw verklaringen in dit verband ook maar een begin van bewijs kan voorleggen. De foto's die u voorlegt geven een indicatie van het feit dat enkele familieleden overleden zijn, wat niet betwist wordt. De omstandigheden en feiten die hun dood voorafgegaan zouden zijn, werden daarentegen op geen enkele wijze aangetoond.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u in het kader van onderhavige asielaanvraag voor het eerst uw internationaal paspoort voorlegt. Uit de gegevens van dit paspoort blijkt dat u legaal de Schengenzone binnenkwam in het bezit van een Grieks visum. U kwam in juli 2005 in Wenen, Oostenrijk toe. Hiernaar

gevraagd bevestigde u dat u inderdaad legaal reisde, dat u reeds sinds de zomer van 2005 in Europa bent, en stelde verder meteen na aankomst in Oostenrijk te zijn doorgereisd naar Brussel (CGp4-5). Deze verklaringen en informatie vallen echter geenszins te rijmen met de eerder door u verklaarde reisroute, waarbij u naar eigen zeggen met behulp van een vals Turks paspoort pas in februari 2006 naar België zou gereisd hebben (gehoorverslag DVZ eerste aanvraag dd 08/03/2006, rubrieken 20, 24, 27, 29, 40). Bovendien heeft de vaststelling dat u reeds in de zomer van 2005 in België toekwam, in plaats van het eerder door u genoemde februari 2006, belangrijke implicaties voor de geloofwaardigheid van uw oorspronkelijke asielrelaas. Immers, deze nieuwe informatie valt niet te rijmen met de verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag, toen u stelde dat u in november 2005 nog in Azerbeidjan op een demonstratie zou aanwezig geweest zijn, een kernelement in uw relaas (gehoorverslag DVZ eerste aanvraag dd 08/03/2006). Deze vaststelling is zwaarwichtig, en bevestigt de correctheid van de eerdere negatieve beoordeling van uw eerste en tweede asielaanvragen.”

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas over de lotgevallen van zijn broers.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat de door verzoekende partij neergelegde documenten niet beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS